

er et Argument, som har nogen Betydning, saa skulde altsaa virkelig Strømningen gaa i Retning af: Samme Løn for samme Arbejde. Men hvis det er Tilfældet, hvad jeg ganske vist ogsaa tror, hvorfor saa ængste sig for en uheldig Konsekvens, som sikkert aldrig vil indtræde. For Mændenes Vedkommende gaar Strømningen jo stærkt i Retning af Organisation og Sammenhold netop for at forhindre Arbejdslønnen fra at være underkastet den vilde Konkurrence. Denne Mændenes Sammenhold og Respekt for deres eget Arbejdes Værd, skulde den virkelig blive mindre, hvis Kvinderne vilde være med? Vi Kvinder trænge netop haardt til en lignende Respekt for vort eget Arbejde, saa vi ikke falbyde det til den laveste Pris. Naar Mænd og Kvinder enedes om at værne Arbejdet mod dem, der uden Hensyn til det heles Vel, blot for i Øjeblikket at faa fat i noget, underbyde deres Arbejdsfæller, saa tror jeg ubetinget, at meget vilde være naaet. Og jeg er vis paa, at Strømningen gaar i denne Retning, saa jeg nærer aldeles ingen Frygt for, at Fordringen om samme Løn for samme Arbejde skal trække Arbejdslønnen ned, lige saa lidt som jeg deler Hr. R.s Frygt for, at en Udbyden af Kommunalærerindernes Arbejde efter de almindelige Grundsætninger for Kjøb og Salg af Varer skulde føre til, at Lærernes Løn vilde blive trukket ned til Lærerindernes. Hvis en Lærer ved Københavns Kommuneskole som højeste Løn kun kunde opnaa 1700 Kr., tror jeg nok, at Konkurrencen fra den Side vilde mindskes betydelig.

Endnu blot et Par Ord om denne specielle Sag, Kommunalærerindernes Løn. — Der tales saa meget om, at Behovet er forskjelligt for Mand og Kvinde og forskjelligt for Folk paa forskjellige Samfundstrin. Men mener Hr. R. dog ikke, at til en Lærerindes Behov maa høre *et Hjem*? Man lønner Læreren saaledes, at han kan stifte et Hjem; men man lønner en Lærerinde saaledes, at hun, hvis hun ingen andre Hjelpekilder har, som Formue, Slægtninge eller meget nære Venner, som hun kan danne Hjem sammen med, er nødt til at bo i et Pensionat hele sit Liv. Det lyder ganske vist stort, at „en enlig Kvinde“ kunde have 1600 Kr. i Løn, og for den Sum kunde hun vel nok med Sparsommelighed danne sig et Hjem. Men vi maa ikke glemme, at naar hun bliver gammel og ikke længere er arbejdsdygtig, saa er den højeste Pension, hun kan opnaa, 1066 Kr., og maaske mange maa nøjes med den lavere, 800